

VINGÅRDSSØNDAGEN

⁷ Dersom en av dere har en tjener som er ute og pløyer eller gjeter, vil han da si til tjeneren når han kommer hjem fra markene: 'Kom nå og sett deg til bords?' ⁸ Nei, han vil si: 'Lag til kveldsmaten, bind opp kjortelen og stå til tjeneste for meg mens jeg spiser og drikker. Etterpå kan du selv få deg mat.' ⁹ Takker han vel tjeneren for at han gjorde det han var pålagt? ¹⁰ På samme måte med dere: Når dere har gjort alt som er pålagt dere, skal dere si: 'Vi er unyttige tjenere og har bare gjort det vi var skyldige til å gjøre.'» (Luk 17,7-10).

«**WIFM-faktoren**»! Har du hørt om den? Vi snakker ikke om en solfaktor, men om en helt annen faktor. W-I-F-M er som kjent en forkortelse. «What's in it for me»? Dette amerikanske uttrykket er kanskje ikke så lett å oversette. De fleste av oss vet nok likevel hva det dreier seg om. «Hva har igjen for å være en del av noe? Hva sitter jeg igjen med for å gjøre akkurat **deg** en tjeneste?» er kanskje i nærheten av hva dette dreier seg om. «What's in it for me»? WIFM-faktoren.

Det aller meste i samfunnet koster noe. Både tjenester og varer. Lite er gratis. Derfor tenker vi at vi helst ha noe igjen når vi investerer noe. Enten det er snakk om penger, tid eller krefter. Den som sier ja til å yte noe, bør helst nyte etterpå! Slik tenker vi ofte.

Naturlig nok blir dette også raskt utslagsgivende når man utfordres til å engasjere seg i frivillig arbeid. Jeg har ikke vært lenge nok her til å vite hvordan dette påvirker frivillighet og menighetsengasjement i Østenstad. Så her skal jeg være ytterst varsom. Men jeg har allerede fått med meg at det er stort engasjement på mange fronter, og jeg kan vanskelig forestille meg at alle disse flotte menneskene gjør det de gjør, utelukkende med egoistiske hensikter. En er med på noe fordi det har en verdi – i seg selv. Og fordi det gagner noen. Så opplever vi i tillegg at det nyttige også har en iboende trivselsbonus. Vi blir beriket selv også.

«It takes a village to raise a child», heter det i et afrikansk ordtak. Selv om foreldrene har et særskilt ansvar, har hele landsbyen et ansvar for at barn skal vokse opp og for at alle skal ha det bra. Det må en hel landsby til! Et nabolag! Et fellesskap! Afrikanerne har også et annet flott ordtak: «Du går fortest alene, men lengst sammen». Soloutspillene kan være effektive, svært effektive, men i lengden må alle personlige initiativ – på en eller annen måte –forankres i ett fellesskap. «Jeg-et» må byttes ut med et «vi». Fellesskapet betyr mye for at det skal vokse og gro rundt oss. Derfor er det behov for oss alle.

Vingårdssøndagen utfordrer oss. Den utfordrer oss til å reflektere over hva vi skal tenke om oss selv, vår tjeneste for Gud, for hverandre, og for andre som kanskje befinner seg et stykke utenfor den engere krets.

Referansepunktet for denne teksten er **den kristne menighet**. Bare så det er sagt. De som er medlemmer av en kristen menighet, er ikke bare «medlemmer», men «med-lemmer». De er umistelige deler av en stor kropp. De hører med. Når noen er fraværende, eller ikke blir regnet med, er det noen som mangler. Vi har ikke råd til å se at noen armer og bein befinner seg et helt annet sted! Med-lemmer kan også betraktes som «med-arbeidere», selv om vi vet at det i alle fellesskap finnes noen som fremstår som høyst effektive «mot-arbeidere»! For å bruke fotballspråket: Det finnes dem som legger inn saftige sklitaklinger på medspillere!

Når jeg her beskriver alles betydning, betyr det **ikke** at vi skal ta hverandre for gitt. Vi bør øve oss i å sette pris på hverandre, og å gi uttrykk for det. Vi bør kappes om å hedre hverandre, og ikke hedres om å kappe hverandre! En god venn av meg pleier å si at han elsker «å ta folk på fersken i å gjøre noe

godt!»! Det er en flott innstilling! I noen menigheter finnes det store «brannkorps» av mennesker som iler til når noe er galt, men som er totalt inaktive eller som bader i sol når ting går på skinner og folk har det bra. Slik burde det ikke være!

Gud har ikke bare kalt oss til å være med-lemmer, men også til å være medarbeidere. Han ønsker at vi skal gjøre bruk av de gaver vi har fått. Det er ikke ukristelig å glede seg over de evner og talenter Gud har gitt oss, men vi bør først og fremst glede oss over at vi ved våre gaver kan fremme Guds ære og være mennesker til gagn! Om Guds sak fremmes gjennom oss og mennesker får det bra, da bruker vi våre evner og gaver rett.

Dette kan vi ikke – om vi forstår teksten rett - ikke forvente oss overtidsbetaling, frynsegoder, ekstra pensjonspoeng eller himmelske fromhetssaksjer for. Det er her denne tjeneren i teksten feilberegnet situasjonen. Han hadde forventet at han skulle sitte igjen med noe og at han selv skulle definere hva dette skulle være. What's in it for me? tenkte han. Og så tenkte han kanskje at han selv satt med fasiten. Nei! Nei! Så feil går det an å ta!

Men vi kan glede oss over om og når budskapet om Guds godhet mot alle mennesker og hans nåde og kjærlighet i Kristus blir kjent– i ord og handling. Da først er vi vingårdsarbeidere med den rette motivasjon.

Opp gjennom historien er det bedt **mange bønner til Gud** om at han må gi oss det ene og det andre. Men så er det noe vi glemmer! Å be til Gud er en **risikosport!** For når vi ber til Gud om konkrete ting, da kan det meget godt være at Gud bruker *oss* som en del av bønnesvaret. **Vi er** kanskje de hender og føtter som må til for at gode ting skal skje! For at «Guds vilje skal skje», som vi ber hver søndag.

Prekmenteksten vår i dag presenterer en overraskende og sjokkerende tanke. Vi leser: «**Takker han vel tjenere for at han gjorde det som var pålagt dem? På samme måte med dere: «Når dere har gjort alt som er pålagt dere, skal dere si: Vi er unyttige tjenere og har bare gjort det vi var skyldige å gjøre».**

Jeg tror ikke at Jesus vil vi skal la være å vise takknemlighet for gode medarbeidere. Heller ikke at vi skal ta dem for gitt. Nei, det tror jeg virkelig ikke. Men jeg tror Gud utfordrer oss til å reflektere over motivasjonen for å tjene Ham, hverandre og andre. Vi gjør det **ikke** for å innkassere heder, ære, eller belønning. Heller ikke for å skape et positivt «image» eller selvbilde. Nøkkelen ligger kanskje i et annet Jesusord i NT: «For intet har dere fått, for intet skal dere gi». Vi er forvaltere av gaver som var gitt oss med en hensikt. Derfor gjør vi bare det vi er skyldige å gjøre.

Evangeliet om Guds frelse **kostet Gud dyrt**. Han sparte ikke sin egen sønn. Men vi fikk det for intet. Så premien for å tjene Gud er egentlig allerede innkassert – før tjenesten begynte! Det evangelium vi fikk vederlagsfritt, skal vi gi vederlagsfritt videre. Guds godhet mot oss var så stor at vi har god grunn til å tjene ham og hverandre med glede. **Det bør være** vår motivasjon.

I vår nye gudstjenesteliturgi har vi utsendelsesordene, «**Gå i fred, tjen Herren med glede**». Tanken er nok at vi som kom til gudstjeneste, fikk høre Guds ord og del i nattverdens velsignelse, skal ta med oss dette inn i hverdagen, ut til folket vi møter på skole og arbeidsplass. Det er her din egentlige gudstjeneste foregår. Blant folk flest. Den blinde sang og salmeforfatteren Mathias Orheim fra Stårheim i Nordfjord, som en gang besøkte mitt barndomshjem, skildret dette så fint i sin salme Kvardagskristen vil eg vera:

«**Kvardagskristen, døpt til yrke, fødd til kjærleik, skapt av Gud, vigslar heim og hall til kyrkje, kjøkenkrå og handelsbu**»

Den egentlige gudstjenesten skjer ikke søndag kl.11, men søndagsgudstjenesten et fellesskap, en kraftstasjon til vårt virke i hjem, menighet og på arbeidsplass de øvrige dager.

What's in it for me? Kanskje vi heller skulle stille det spørsmål som Jesus selv stilte ved et tilfelle: «**Hva kan jeg gjøre for deg**»?

Vi bør spørre hvordan vi kan **bli brukt best**. Motivasjonen bør ikke være at vi skal få noe tilbake.

Likevel opplever vi **ofte** at vi **får mer enn det vi gir**. Selv har jeg fått være med på mye i livet. Blant annet har jeg levd **tett på den globale kirke**. Gjennom misjonærtjeneste i Etiopia og lederoppgaver med reiseoppdrag til mange land og verdensdeler. Hver gang har jeg kommet begeistret tilbake. Dette kan jeg fortelle mer om en annen gang.

Et konkret uttrykk for vår tjeneste i vingården er **å gi**. Å støtte opp om menighetens misjonsprosjekt er et håndslag som vi ikke bare **gir til hverandre**, men til **andre** – som er utenfor vår daglige sfære. **De trenger oss**. Slik **vi trenger hverandre**.

ÆRE VÆRE FADEREN, SØNNEN, OG DHÅ, SOM VAR, ER OG BLIR EN SANN GUD FRA EVIGHET TIL EVIGHET. AMEN.